

DOLŽNOST KATOLIČANOV

Če se je nogel komunizem tudi med katoliškimi narodi tako razbohotiti, je krivda na nas katoličarjih samih. Sani smo krivi, če nismo imeli dovolj odprtih oči, da smo tako dopustili, da nas je komunizem s svojimi lažni prevaral, ali pa nismo krivdo zato, ker se mu, ali iz brezbrčnosti, ali iz napačnih človeških ozirov nismo pravočasno zoperstavili. Tudi tako smo krivi, ker smo s svojim glasovanjem pri volitvah dopustili, da so se krepile med nami protikatoliške in protiverske smeri, ki so vse komunizmu utirale pot.

Da bi katoličane opozorila na njihovo strogo dolžnost, da pri volitvah glasujejo za tiste kandidate, ki dajejo jamstvo, da bodo versko in moralno življenje pospeševali, je sv. Kongregacija konsistorijev pred kratkim izdala okrožnico vsem škofom, s katero jih poziva, naj vernike razločno in ponovno pouče o sledečih točkah:

1.) Nevarnost, kateri je izpostavljena vera in javno dobro, zahteva složnega sodelovanja vseh poštenih ljudi. Zato so vsi, ki imajo volilno pravico, ne glede na spol, poklic in starost, brez izjeme v vesti strogo dolžni te pravice se poslužiti.

2.) Katoličani morejo dati svoj glas samo tistim kandidatom, oziroma list tistih kandidatov, o katerih je gotovo, da bodo spoštovali in branili izpolnjevanje božjih zapovedi ter verske in cerkvene pravice v zasebnem in javnem življenju. Kolikor večjo gotovost dajejo program in praktično udejstvovanje posameznih kandidatov, oziroma kandidatske liste v tem oziru, s tem bolj mirno vestjo morejo katoličani glasovati za nje.

Kdo je pa te pregovoril ?

V liensko taborišče so prišli te dni trije Srbi iz Belgrada, eden med njimi celo partizanski poročnik, ki so ušli iz Titovine, da se rešijo komunističnega terorja. Vsi so srečni, da so zopet med poštenimi ljudmi, kjer smejo prosto misliti in svoje mnenje tudi odkrito povedati.

Slovenski komunisti se v svojih glasilih, ki smo jih že parkrat citirali, jezijo na nas, begunce, da v tujini jugoslovanski ujetnikom in izgnancem, ki se hočejo vrniti, mešamo glave s svojo propagando, da jih tako odvrnemo od sklepa vrniti se domov.

Kakšna propaganda je pa tem tren zmešala glave, da so ušli iz Titovega raja? Eden med njimi se je kljub naši propagandi v inozemstvu, čez katero se komunisti tako jezijo, vrnil v domovino. Tam pa je zbežal pred "srečo", ki ga je čakala. Pa ga menda niso hrvaški ministri pripravili do tega? Njim namreč Lj. pravica pripisuje zaslugo, da se naši begunci iz Spittala ne vrnejo v Titovino.

Noben minister in nobena propaganda jih ni privedla do tega, narveč le poznanje dejanskih razmer v Titovini, kakor tudi nas beguncev nobena propaganda ne zadržuje v inozemstvu, narveč le poznanje komunističnih metod, ki smo jih na sebi tako občutili, da zdaj nobeni njihovi laži ne verjamemo več.

IZ TITOVEGA "RAJA" UŠEL

Partizanski poročnik, ki je pribežal iz Titovine, se je zglasil v uredništvu "Novic" v Lienzu, kjer je uredniku z veseljem odgovarjal na vprašanja. Uredništvo "Novic" je iz prijaznosti odstopilo razgovor nam v objavo.

"Slišali smo, da ste partizanski poročnik, pa kar težko verjamemo."

"Evo vam mojo legitimacijo! Tu vidite, da sem bil od 1. 1942. v partizanski vojski, da sem bil odlikovan in dobil že lani čin poročnika."

"Pa ste kljub temu zbežali iz nove Jugoslavije?"

"Da, toda dolga je bila pot do spoznanja."

"Naše ljudi bi silno zanimalo, kako ste to pot prehodili."

"V glavnih obrisih jo lahko pčven, ker je drugače zgodba predolga."

L. 1941. sem prišel v Nemčijo kot vojni ujetnik, kjer so me dali na delo. L. 1942. sem se vozil na dopust domov v Srbijo. Nekje pri Celju so ustavili partizani vlak in vse sposobne moške mobilizirali. Nato sem prišel na partizanski vojaški tečaj v Stari trg pri Metliki.

S-početka nisem bil prav nič navdušen za partizane, privlačile so me samo avanture, na katere sem računal. S-časoma pa so nas partizani popolnoma preustrojili. Po nekaj tednih, ko so nas vsak dan pitali s političnimi predavanji, ki so jih imeli stari preiskušeni partijci, sem postal partizan z dušo in telesom. Nato sem bil dodeljen v Gubčevo brigado, v kateri sem bil v vseh bojih v Sloveniji.

Na terenu se je moje navdušenje spet ohladilo, kljub temu, da sem bil kmalu povišan v poročnika.

Tisto sovraštvo do kralja, ki so nam ga vcepljali, in stalno ter načrtno zabavljanje čez Angleže in Amerikance ter pretirana hvala Sovjetske Rusije, vse to se mi je začelo gabit. O Angloamerikancih so stalno trdili: "Zdaj nam pošiljajo municijo in hrano, potem se bodo pa polastili vseh naših tovarn in rudnikov."

Spoznal sem tudi, da je tista poveljevana enakost, o kateri so nam vsak dan trebili, le na jeziku. V resnici pa je bila razdeljena v nešteto razredov. Pri vsaki delitvi naj si bo hrane, obleke, orožja, se je začelo pri najvišjem štabu in njihovih ženskah, nato pa po raznih instancah navzdol, tako, da navaden vojak ni nikoli nič dobil. Za službo in delo so bili pa prav prostaki vedno prvi.

Slaba hrana in večno beganje bi prisilila vsaj polovico partizanov k predaji, če nas ne bi zadrževala partizanska propaganda, ki nam je vsak dan govorila o grozotah, ki jih počenjajo domobranci s partizani, katere dobe v roke. Ta propaganda se je po osvoboditvi obrnila baš v nasprotno smer. Grozodejstev, ki so jih počenjali takozvani belogardisti nismo mogli nikjer odkriti. Propagandne slike, ki jih sedaj izobešajo po mestih kot dokaze belogardističnih zverstev, naš starih borcev ne morejo prevariti, ker na njih takoj spoznaš Nemce, ki igrajo vlogo rabljev. Tako so nas ta dejstva privedla do tega, da se sprašujemo, zakaj so potrebne te prevare.

Kljub propagandi sem že 1. 1944. popolnoma obupal nad partizansko znago in sem se hotel v Planini pri Rakeku predati. Po nesreči pa sem prišel spet v roke partizanom in pozneje nisem nikoli več poskušal zbežati.

Dva meseca pred koncem vojne so me poslali v letalako šolo v Italijo. Od tam sem po koncu vojne prišel v Beograd."

"Kaj vas je privedlo, da ste po štirih letih borbe in po doseženi osvoboditvi zapustili partizansko vojsko?"

"Okupatorja in fašizma proti katerega smo se borili, že davno ni več na naši zemlji, pa nam naši komisarji poudarjajo, da nas prav zdaj čakajo še posebno težke borbe. Le proti komu? Proti rodnim bratom in - Angloamerikancem. Spraševal sem, če mislijo s tem le ideološko in časopisno borbo ali morda tudi na borbo z orožjem. Odgovorili so, da tudi na borbo z orožjem. Torej jim ves čas osvobodilnega boja ni šlo in tudi zdaj ne gre za drugo kot za komunistično nadvlado v službi Sovjetske Rusije. Pa tudi za nas oficirje ni bilo vse v redu. Na papirju sem imel določeno plačo 6.000.-din, ki je pa nikoli nisem videl.

Neposreden povod, da sem se dokončno odločil zapustiti to, za kar sem se 4 leta boril, pa je bilo njihovo grodo postopanje z mojim bratom, ki se je vrnil iz nemškega ujetništva. Namesto domov, so ga poslali v novo ujetništvo: v taborišče. Ko sem ga poslušal rešiti iz njega, so me civilisti, ki vsa ta leta niti s prstom niso nignili za takozv. osvoboditev, metali iz svojih uradov, čeprav sem zastavljal za svojega brata vso svojo oficirsko čast, svoja odlikovanja in zasluge, ki sem si jih pridobil v štiriletni borbi. To me je tako razočaralo, da sem brata z zvižgajo rešil in se z njim odpravil na pot, da se končno rešim Titove diktature.

"Kakšne so razmere v Srbiji in kako tam gledajo na Titov režim?"

"V Srbiji so nad Titom strašno razočarani. Javno že kažejo simpatije do kralja. Po zidovih in po tlaku pišejo vzklike za kralja in proti Titu."

"Kaj jih je privedlo k temu?"

"Zlasti beda, v katero so jih pahnil "osvobodilci". Ljudje morajo poleg poklicnega dela čistiti ruševine, zbirati staro železo, cunje itd. Zato dobijo naslov "udarniki" dela; pridejo v časopisje, hvalijo jih na mitingih - to je pa tudi vse. Plače so le na papirju. Posledica tega so vrste mater, ki z otroki prosjajo po glavnih belgrajskih ulicah."

"Kako pa gledajo tujci na vse to?"

V Belgradu je zlasti mnogo Rusov, ki se za to ne zanimajo. Angloamerikancev je le kakih 200. Ti vse to pridno fotografirajo. Sam sem bil priča slučaju, ko je Amerikanec fotografiral partizanskega vojaka, ki je stal na Terazijah v civilni obleki in bos na straži. Na cesti srečaš bosa vojake, ki jih spoznaš, da so vojaki, le po orožju in po zvezdah, ki jih nosijo na svojih civilnih klobukih. Vse to širi med ljudmi vedno večje nezadovoljstvo.

"Večasih slišimo o bojih, ki se baje vršijo po Jugoslaviji med partizani in kraljevini pristasi."

"To bo držalo. Podrobneje mi je znano samo o Črni gori. Tam se bori skupina 6.000 Mahajlovičevih četnikov, ki se prebija proti Grčiji. Baje vodijo s seboj 20.000 civilistov. Tudi drugod po Srbiji so raztresene večje ali manjše skupine Dražinih četnikov. Prepričan sem, da bi vsaj polovica partizanske vojske prostovoljno pristopila k njim, če bi začeli splošno organizirano vstajo. Saj je tudi več vojakov iz noje čete dezertiralo k četnikom. Ljudstvo četnike v vsem podpira."

"Kakšno rešitev pričakuje narod?"

"Srbi si mnogo obetajo od volitev. Takrat bodo pokazali svoje prepričanje."

"In kaj nameravate zdaj Vi?"

"Ostal bom v inozemstvu in dal vse svoje sile na razpolago za rušenje Titove diktature."

VERA IN ITALIJANSKA VLADA.

Dne 17.8.t.l. je pri seji italijanskega min.sveta katoliški minister Gronchi predlagal, naj bi vlada ob priliki zmage in konec vojne organizirala zahvalno versko pobožnost, kot se je zgodilo v Ameriki in v Angliji, kjer je bil navzoč sam angleški kralj s kraljico. Predlog je propadel, ker so se mu uprli socialisti, partito d'azione in liberalci. Komunisti, ki so sicer s socialisti tesno povezani, so modro molčali. Vatikansko glasilo "Oservatore Romano" in vse ital.kat. časopisje je ta dogodek ostro ožigosalo kot pojav političnega brezboštva, ki vlada med italijanskimi državniki.

OKROŽNE VOLILNE KOMISIJE so v Sloveniji sestavljene takole: Za Ljubljana - mesto: predsednik Muc Viljem, odvetnik; tajnik Škulj Hela, učiteljica; člani: Krese Leopold, kroj.pom. Gorec Josip, trgovec; Trtnik Alojzij, del.; nam.predsednika Modic Heli, odv.; nam.tajnika Zupet Gustav, zob.tehn.; nam. članov: Kanenšek Franc, trg.; dr.Slodnjak Anton, prof.; - Za Ljubljano - okrožje. preds. Kraigher Anton, notar, član okrož.sod. v Lj.; tajnik Bohinjec Andrej, kmet, člani: Zen France, prof. Bešter Mara, dijakinja; Skok Mihaela, delavka, nam.predsednika: Petelin Andrej, kmet, nam.tajnika: Vode Nande, trg.in gost.; nam.članov: Grad Ivan, trg.in gost; Kurald Fr., kmet, Masterl Dinko, obrtnik. - Za okrožje Celje: predsednik Bele Marjan, član okrož. sod. v Celju; tajnik Zerjal Drago, priv.urad.; člani: Vovk Karel, nizar; Lesšek Simon, delavec; Videčnik Vilko, duhovnik; nam.predsednika: dr.Kukovec Vekoslav, odv.; nam.tajnika: Purnat Angela, trg.pom. nam.članov: Fuka Angela, delavka; Sedej Avgust, sod.urad. Cimerman V. da, urad. Za okrožje Maribor: predsednik dr.Juhar France, sodnik, član okr. sod. v Mariboru; tajnik: Peternelj Anton, kmečki del.; člani: Pungercar Fran, abs.trg.šole; Kuhar Vida, študentka, člani

Vilko, tehnik; nam. predsednika: Badovinac Danica, šivilja; nam. tajnika: Muha Gasper, gradb.ing.; nam.članov: Lincner Anton, trg. Kac Lojze, kolar; Jelen Dolfe, novinar. Za okrožje Novo mesto: predsednik Sartorič Boris, sodnik, preds.okrož. sod. v Nov. mestu; tajnik: Zugelj Martin, čevlj. pom. člani: Modic Stanislav, sodnik; Aš Franc, kmet; Jazbinsšek Avg., železničar; nam.predsednika: Andoljšek An., delavec; nam.tajnika: Lesjak Janez, kmečki sin; nam. članov: Ivec Anica, šivilja; Smalc Tone, trgovec; Zemljen Jože učitelj.

"ALI BOMO ZAUPALI OTROKE IZDAJALCEM?" se sprašuje komunistični Primorski dnevnik z dne 11. t.n. in nadaljuje: "Bliža se začetek šol. leta. Naši ljudje nestrpnost čakajo dan, ko bodo mogli svoje otroke pošiljati v šolo, v kateri jih bodo poučevali in vzgajali v materinski jeziku. 25 let se je moral naš narod boriti proti fašizmu za najosnovnejše človečanske pravice. In sedaj, ko si je z orožjem v roki za ceno ogromnih žrtev priboril svobodo, mu ponujajo neke domobranske učitelje in profesorje, ki naj bi v Trstu in v Gorici vodili slovensko šolstvo. Primorsko ljudstvo ima polno pravico zvedeti, kdo so ti šolniki." Nato se na dolgo razpisuje v zabavljanju čez slovenske domobrance in nadaljuje: "Kosmata je vest, teh domobranskih učiteljev in profesorjev. Ko je slovenski narod pognal s svoje zemlje nemško vojsko in se osvobodil, so ti šolniki zbežali in jo odkurili preko Gorenjske v Nemčijo. Sedaj prihajajo preko sev. Italije oprezno v Trst in Gorico, da bi poučevali in vzgajali v slovenskih srednjih šolah otroke primorskega ljudstva, ki se je 25 let na življenje in smrt borilo proti fašizmu, krvavelo in umiralo za svobodo in demokratske pravice. Kako naj zaupa naš narod svojo mladino takim profesorjem, ki spadajo na zatožno klop kot fašistični sodelavci in vojni zločinci?"

CUT SKUPNOSTI zahteva, da skrbimo za povezanost tudi s tistimi begunci, ki živijo izven taborišč. Pošiljajte jim naše listel!